

HIDEGVÉRREL

PÁRATLAN OLDAL - LXV. évfolyam, 48. szám, 2021. december 3.

Lezárult egy kedves sorozat az egyik kereskedelmi tévében. Szerettük. Megannyi népszerű színész alakította a határ menti csempészbanda tagjait. Láttuk, tudtuk, gyalázatos dolgokat művelnek, átlépnek minden valóságos és törvények szabta határon, zsarolják, elárulják egymást, jóvátehetetlen károkat okoznak javakban és lelkekben. De ezenközben – így a film – szeretetre méltó, esendő figurák. A nagymama, aki cinkos mosollyal mindent elintéz, a kapcsolati tőkéjét a bajba jutottak kiszabadítására felhasználó anyós, a párkapcsolatok útvesztőiben botladozó lányok, unokák, a csetlő-botló helybéli rendőrök, az alkoholista szoknyavadászok, szüzességi fogadalmát feladó diakónus, hatalmukkal meglehetősen visszaélő fővárosi hatalmasok egyre inkább közeli ismerőseink lettek, már-már barátaink. Sikereikért szurkoltunk estéről estére. Már-már bele se gondoltunk vétkeik, bűneik súlyába, kölcsönösen osztogatott sebeik gyógyíthatatlanságába, az okozott károk mértékébe. Kedves, szinte frivol esti szórakozás volt. Jól van ez így – még mindig jobb, éltük meg, mint az estéket megelőző napok híreinek megannyi rettentő gonoszságról árulkodó tartalma.

A sorozat befejeződött. A „makkosszállási madonna” (csaknem) mindent rendbe hozott.

Szombatra más szórakozás után kellett nézni a tévéhez szoktató karanténidőben. Spiró György *Széljegy* című darabját kínálta az internetes színházi program. A kiváló szerzőnek egyébként jóval korábban, még az „antivilágban” is volt már „lakásügyi drámája”, az *Ahogy tesszük a válás utáni lakásszerzés kiúttalanságáról* szóló, szorongásainkat feloldó zenei betétekkel. A *Széljegy*ben nincs feloldás. Spiró nem szatírárt írt. A *Széljegy* kamaradarab – négy szereplő játssza –, mégis a lakásmaffia működésének szikár anatómiáját tárja elénk. Miképp teszi földönfutóvá egy könyörtelen szélhámos és cinkosa, a szépsége mögé rejtő ügyvédnő a jobb lakásra vágyó, a jog útvesztőiben járatlan értelmiségit. Egyszerű történet. Egy fikarc humor nélkül, a megbocsátásra való cseppnyi hajlandóságunk nélkül. Részvétünk kizárólag az áldozaté: a gyermekét egyedül nevelő anyáé.

Ne tékozzoljuk bizalmunkat – így a Spiró-mű akár didaktikusnak is mondható végső tanulsága. Vagy stílszerűen egy másik József Attila-i áthallással: ne rakj magadnak olyan házat, melybe háziúr települ.